

Den dagen jeg dro hjemmefra
for å dra til byen

✎ Lesley Koyi, Ursula Natula
👤 Brian Wambi
📖 Espen Stranger-Johannessen
🗨 bokmål
📖 nivå 3

Den dagen jeg dro hjemmefra for å
dra til byen

Skrevet av: Lesley Koyi, Ursula Natula

Illustrert av: Brian Wambi

Oversatt av: Espen Stranger-Johannessen

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

Den lille busstasjonen i landsbyen min var travel og stappfull av busser. På bakken var det flere ting som skulle lastes. Medhjelpere ropte navnene på stedene dit bussene gikk.

“Byeni Byeni Vestoveri!” hørte jeg en medhjælper rope. Det var bussen jeg måtte

Bussen til byen var nesten full, men flere folk dyttet for å komme om bord. Noen plasserte bagasjen sin i bagasjerommet under bussen. Andre la den på hyllene inne i bussen.

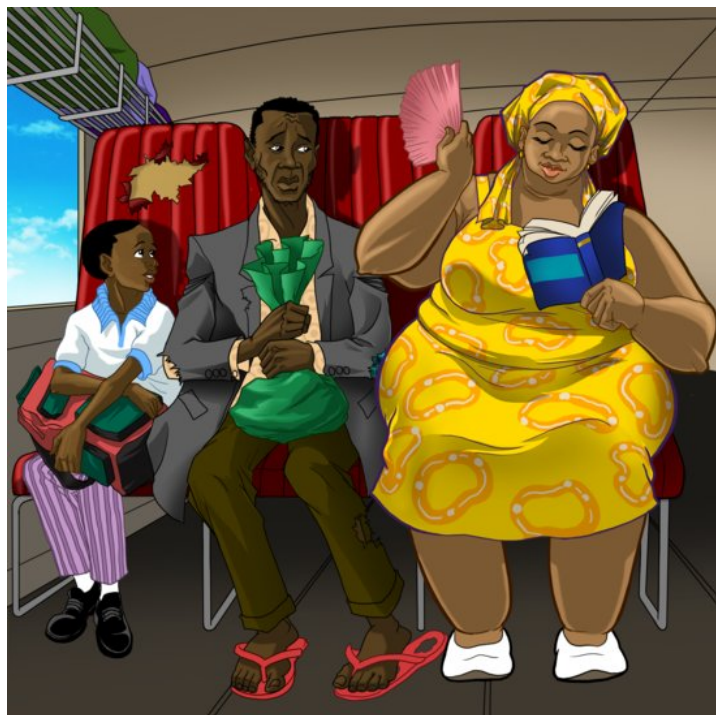
Bussen som skulle tilbake ble fylt opp fort. Det viktigste for meg nå var å begynne å lete etter huset til onkelen min.

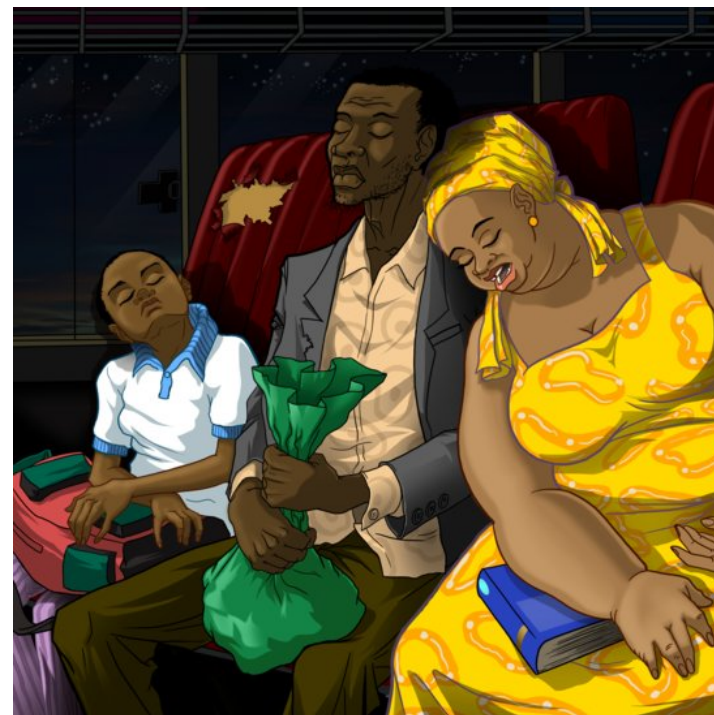
Ni timer senere våknet jeg av høyllytt
banking og roping etter passasjerer som
skulle tilbake til landsbyen min. Jeg grep
fatt i den lille veska mi og hoppet ut av
bussen.

Nye passasjerer klamret seg til billettene
sine mens de så etter et sted å sitte siden
det var trangt om plassen. Kvinner med
unge barn la til rette for dem så de skulle
få det behagelig under den lange reisen.

Jeg presset meg inn ved siden av et vindu. Personen som satt ved siden av meg holdt hardt om en grønn plastpose. Han hadde på seg gamle sandaler, en utslitt frakk, og han så nervøs ut.

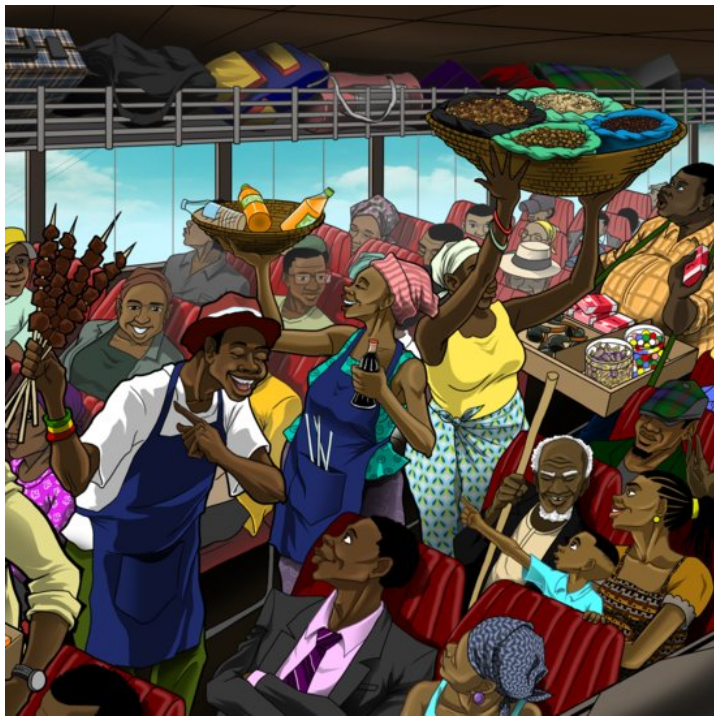
På veien lærte jeg meg utenat navnet på stedet i den store byen der onkelen min bodde. Jeg mumlet fortsatt da jeg falt i søvn.

Men tankene mine vandret hjem. Kommer
moren min til å bli trygg? Kommer
kaninene mine til å innbringe noen
penger? Kommer broren min til å huske å
vanne de nyutsprungne trærne mine?

Jeg så ut av bussen og innså at jeg var i
ferd med å forlate landsbyen min, stedet
hvor jeg hadde vokst opp. Jeg skulle dra til
den store byen.

Lastingen av bagasjen var ferdig og alle passasjerene hadde satt seg. Gateselgere presset seg fortsatt inn i bussen for å selge varene sine til passasjerene. Alle ropte navnene på det de hadde til salgs. Jeg syntes ordene hørtet merkelige ut.

Etter hvert som reisen fortsatte ble det veldig varmt i bussen. Jeg lukket øynene og håpet å få sove.

Idet bussen forlot busstasjonen, stirret jeg
ut av vinduet. Jeg lurte på om jeg
noensinne skulle komme tilbake til
landsbyen min igjen.

Noen få passasjerer kjøpte noe å drikke,
andre kjøpte små snacks som de begynte
å tygge på. De som ikke hadde noen
penger, som jeg, bare så på.

Disse aktivitetene ble avbrutt av tutingen til bussen, et tegn på at vi var klare til å dra. En medhjelper ropte at gateselgerne måtte komme seg ut.

Gateselgere dyttet hverandre for å komme seg ut av bussen. Noen ga tilbake vekslepenger til de reisende. Andre forsøkte i siste liten å selge noen flere varer.